

der en Gang i Fremtiden kommer en Regering af andre Elementer end dem, hvoraf Regeringer hidtil have været dannede, kan jeg dog ikke andet end gentage som min Opfattelse, at en Regering, udgaaet fra en anden Side, absolut ikke bør fornægte de Retsgrundsetninger, som under Kampen for en Grundlovsforandring vare gjorte gældende, men at den burde, selv om Grundlovsforandringen ikke var gennemført, før den traadte til, absolut anse det for forkasteligt for sig, som den havde anset for forkasteligt, naar det gjordes af et andet Ministerium. Men hvorledes det i Virkeligheden vil gaa, naar den Eventualitet muligvis en Gang maatte indtræde, det har man jo nu ingen som helst Sikkerhed for, og ogsaa dette Hensyn synes mig, burde være en Bevæggrund for Ministeriet til at lægge en kraftig Haand ind i Arbejdet. Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds siger noget spottende til os, om vi virkelig ville byde os til Samarbejde med en Regering, der har militaristiske Forslag og har Tendenser, vi ikke billige. Jeg siger dertil som min Anskuelse, at vi ville række Haand til at arbejde paa denne Sag til en hvilken som helst Regering og ikke have nogen som helst Hensigt til eller Tanke om at vanskeliggøre nogen Regering dens Stilling ved dette Forslag, og at, hvis det maatte lykkes os at tilvejebringe en Løsning af dette Forfatningsspørgsmaal, som vil styrke den nuværende Regering — det tror jeg, den vil gøre, den vil styrke enhver Regering — saa ville vi være fuldstændig tilfredse, naar vi have opnaaet det, som Forslaget tilsigter, nemlig Sikring af Folkets og Repræsentationens Ret i Bevillingssager. Naar den højtærede Minister i sin Kritik af de enkelte Bestemmelser, som jeg dog med Undtagelse af et enkelt Punkt ikke skal inlade mig paa, omtalte Afsnit III, vil jeg tillade mig at gøre den højtærede Konseilspræsident opmærksom paa, at han formentlig — hvis jeg da ikke misforstod ham — har overset det væsentligste i denne Bestemmelse. Hvad der ved dette 3dje Afsnit er af Vigtighed, er, at der bliver indsat de Ord „af Rigsdagen vedtaget“. Det væsentlige er ingenlunde det, at der tilvejebringes en mere udtømmende Betegnelse af de Love, som skulle være Hjemmel for Udgivelse af Penge; men det væsentlige er det, at der staa indføjet, at disse Love skulle være vedtagne af *Rigsdagen*. Da dette er det væsentligste og den egentlige Forandring, som foreslaas, vil der efter min Mening — og jeg tror efter alle Forslagsstillernes — ikke herved ske nogen

Forandring og er i alt Fald ikke tilsigtet nogen Forandring i hele den bestaaende Bevillingspraksis, hverken i det nuværende Forhold mellem enkelte Love og Finansloven, ej heller i det andet Forhold, som den højtærede Konseilspræsident ikke omtalte, og som ogsaa hører herhen, nemlig den Udgiftspraksis, at en Finanslov, skønt den formelt slutter den 31te Marts, dog hjemler Udgifters Afholdelse indtil Slutningen af Juni Maaned. Hele denne Bevillingspraksis saavel med Hensyn til Forholdet mellem Bevillingslove og simple Love som med Hensyn til Penges Udgivelse har det ikke været tilsigtet i mindste Maade at røre ved. Hvad der derimod er Kernen i det 3dje Afsnit, er det, at der udtrykkelig er indsat, at Bevillingslove skulle være vedtagne af Rigsdagen. Jeg er altsaa, som jeg tillod mig at sige, egentlig meget tilfreds med, at den højtærede Konseilspræsident baade har opfattet Forslaget rigtig og bedømt det uden Nag, og at han ogsaa har tilkendegivet en vis Villighed til at arbejde med derpaa. Selv om den højtærede Minister nu siger, at han ikke for Øjeblikket ser noget bedre eller fuldkomnere Middel end det, som er foreslaaet her, eller drister sig til i Øjeblikket at angive noget bedre, skulde jeg dog tro, at et videre Samarbejde i et Udvalg — uden at man behøver at være for sangvinsk — vil kunne være tjenligt til at bane Vejen for, at den Lov tilvejebringes, som der er en absolut Nødvendighed for at tilvejebringe, nemlig en Grundlovsbestemmelse, der betrygger Rigsdagens Bevillingsmyndighed; Erfaringen har jo vist Nødvendigheden af en saadan Lov. At den er nødvendig, have efterhaanden alle set, og at den højtærede Konseilspræsident ogsaa ser det, glæder mig meget. Jeg nærer heller ikke nogen afgørende Bekymring for, at ikke alle de Mænd, der staa paa det samme konservative Grundlag — konservative, hvad enten de høre til Højre eller Venstre, og det er jo egentlig det konservative Demokrati, der bærer Forslaget frem — ikke skulde kunne søge med Nytte at fremme denne Sag. Jeg tillader mig ogsaa at antage, at medens det for alle, baade for

Rettelse:

Sp. 727, L. 21—22 f. o.: „den højtærede Minister“; læs: „det ærede Medlem“.